

Щомъ пукна кукуряка главица и поточето зашушна сладостно край раззеленили бръгове, Минка затича къмъ кѣщи и закрѣщѣ — Мамо-о, баба Марта започна, хайде завържи ми мартенката!

Залисаната въ работа майка не дочу вика на Минка, но изведнажъ едно ново силно „Мамо-о-о!“, се понесе изъ двора и замрѣ въ сърдцето на майката. Тя трепна и затича къмъ двора. Когато видѣ засмѣната Минка, тя ѝ се закани съ прѣстъ — ухъ, Минке, изплаши ме! Защо крѣщишъ така?

— Мамо, баба Марта захвана. Завържи ми мартенката, ей тукъ мамичко, говорѣше Минка, като прѣтѣгаше юмручето си, бѣличко, валчесто като захарче.

Тукъ мамо, тукъ ми я завържи . . . мойта мартенка! — тананикаше Минка, когато майка ѝ завързваше шарената осукана прѣжда.

— А, сега, припкай! — каза майката, цѣлуна Минка по зачервенитѣ бузки и влѣзе въ кѣщи.

* * *

Излѣзе Минка на улицата, но очитѣ ѝ все въ мартенката. Извила крадливо очи, гледа ту червенитѣ нишки, ту не ще ли се покажатъ нейнитѣ дружки по игра.

Ето, Анка припка отъ срѣща, дърпа мартенката си и говори:

— Мико-о, вижъ моята мартенка!

— Ами моята-а? цѣка Минка съ уста и показва свитото си юмруче.